

อาจารย์แม่ชีไฉยร ชีรสวัสดิ์

อาจารย์แม่ชีเอียร์ ชีรสวัสดิ์

หนึ่งในบรรดาศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกน้ำ (สด จนทสโร) ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ “วิชชาธรรมกาย” อีกท่านหนึ่ง คือ **อาจารย์แม่ชีเอียร์ ชีรสวัสดิ์** ซึ่งในปี พ.ศ.๒๕๒๗ นี้ ท่านมีอายุได้ ๗๙ ปี และลูกศิษย์ของท่านมักจะเรียกท่านว่า “คุณแม่” หรือ “คุณยาย”

อาจารย์แม่ชีเอียร์ ถือกำเนิดในวันพฤหัสบดี เดือน ๓ ปีมะเส็ง พ.ศ. ๒๔๔๘ ที่อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี บิดาท่านชื่อ ไกร และมารดาท่านชื่อ นามิพี่น้องร่วมบิดามารดา ๕ คน เป็นหญิง ๒ คน และชาย ๓ คน โดยอาจารย์แม่ชีเอียร์เป็นบุตรคนที่ ๔

ชีวิตในเยาว์วัยของท่านนับว่ามีความสุขและความอบอุ่นตามสมัยเวลา บิดามารดาท่านมีอาชีพค้าขายอิฐทราย โดยล่องเรือมาขายที่กรุงเทพฯ และอาจารย์แม่ชีเอียร์ได้หัดอ่านเขียนกับพี่น้องที่บ้านจนพออ่านออกเขียนได้ ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาในสมัยนั้นยังไม่ค่อยแพร่หลาย เด็กผู้หญิงมักไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการศึกษาเท่าที่ควร มารดาของอาจารย์แม่ชีเอียร์สิ้นชีวิตลงเมื่อท่านอายุได้เพียง ๗ ปี ครั้นอายุได้ ๑๕ ปี บิดาได้พาครอบครัวโยกย้ายมาอาศัยอยู่ที่จังหวัดนนทบุรี โดยบิดาท่าน

ยังคงยึดอาชีพเดิมคือ ค้าขายอิฐทรายต่อไป

เมื่ออายุได้ ๒๕ ปี ท่านได้สมรสกับนายพิง ธีรสวัสดิ์ ซึ่งเป็นพ่อค้าส่งของจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายภายในประเทศ เมื่ออายุ ๓๐ ปีจึงให้กำเนิดบุตรชายหนึ่งคนชื่อ เกษม ธีรสวัสดิ์ ซึ่งสามีและท่านได้ส่งให้เรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญ จนจบชั้นสูงสุดของโรงเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจึงเข้าทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งจนถึงปัจจุบันนี้

หลังจากคลอดบุตรแล้ว ท่านก็เริ่มสนใจพระพุทธธรรม โดยมาทำบุญฟังเทศน์ และนั่งภาวนากับหลวงพ่อดปากน้ำ ณ วัดปากน้ำเป็นประจำเท่าที่โอกาสจะอำนวย

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองอุบัติขึ้น และประเทศไทยต้องเข้าสู่สงครามด้วยภาวะจำยอม มีทหารญี่ปุ่นอยู่เต็มบ้านเมือง เครื่องบินฝ่ายพันธมิตรก็เข้าโจมตีทิ้งระเบิดทั่วไป อย่างหนักทั้งที่ฝั่งกรุงเทพฯ และฝั่งธนบุรี ในคราวนั้นท่านได้รับความเดือดร้อนจากภัยสงครามเป็นอย่างมาก แต่ครอบครัวของท่านมิได้โยกย้ายหนีสงครามออกไปต่างจังหวัดเช่น บางครอบครัว ในครั้งนั้นท่านจึงอธิษฐานจิตต่อหน้าพระพุทธปฏิมากรว่า “ขอให้บ้านและร้านค้าจรงอดพ้นจากภัยของระเบิด ซึ่งถ้ารอดพ้นไปได้แล้ว ท่านจะขอบวชชีและปฏิบัติธรรมถวาย ปรากฏว่า บ้านและร้านค้าของท่านอยู่รอดปลอดภัยมาจนสงครามสงบ ดังนั้น เมื่อทางการประกาศยุติสงครามได้ ๓ วัน ท่านจึงเข้ามาพักที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ อยู่ ๑ อาทิตย์แล้วจึงบวชด้วยความยินยอมของสามี โดยหลวงพ่อดปากน้ำได้เมตตาทำพิธีบวชให้เองในครั้งนั้น ถ้าใครถามท่านว่าจะบวชนานเท่าใด ท่านจะตอบว่า ยังไม่แน่ สบายใจหรืออยู่ได้แค่วันก็เอาแค่นั้น ท่านมิได้มีความตั้งใจอยู่เลยว่าจะบวชจนตลอดชีวิต เพราะขณะนั้นวัยของท่านก็เพียง ๔๐ ปี อีกทั้งสามีและลูกชายวัย ๑๐ ขวบอีกคนหนึ่งที่ยังต้องห่วงใยและผูกพันอยู่

หลังจากบวชแล้ว ท่านได้เรียนธรรมปฏิบัติกับหลวงพ่อดตามเวลาที่

แม่ชีทองสุข ลำแดงปั้น แม่ชีเอียร์ อีร์สวัสดิ์

พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านลงสอน นอกจากนั้น ท่านยังได้เรียนกับอาจารย์แม่ชีทองสุข ลำแดงปั้นอีกด้วย ท่านจึงถือว่าแม่ชีทองสุขเป็นอาจารย์ของท่านอีกผู้หนึ่ง แต่ในช่วงพรรษาแรก ท่านยังมิได้ “ธรรมกาย” และเป็นบุญของท่านที่ยังไม่ได้มีเหตุให้สึกออกไปเสียก่อน จนต่อมาใน พรรษาที่ ๒ วันหนึ่งหลวงพ่อสั่งให้แม่ชีทองสุขออกไปสอนธรรมปฏิบัติตามต่างจังหวัดโดยเริ่มที่อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา และอนุญาตให้เลือกแม่ชีอีกคนไปเป็นเพื่อนด้วย ซึ่งอาจารย์แม่ชีทองสุขก็ได้เลือกท่านเนื่องจากเห็นว่าเหมาะสมที่สุด แม้ว่าท่านยังไม่ได้ธรรมกายในขณะนั้น เมื่ออาจารย์แม่ชีทองสุขนำความไปกราบเรียนหลวงพ่от่าน หลวงพ่от่านก็เห็นชอบด้วย และกล่าวว่า “ไปเถิด แล้วจะได้ธรรมกายกลางทางนั่นแหละ” และก็สมจริงดังคำทำนายของหลวงพ่อวัดปากน้ำ คือ ท่านได้ธรรมกายระหว่างเดินทางไปทำการสอนจริงๆ และสามารถเริ่มลงมือสอนธรรมปฏิบัติแก่สาธุชนผู้สนใจได้เลยในทันที

ต่อจากบางปะกง อาจารย์แม่ชีทั้งสองท่านก็ได้ไปสอนธรรมปฏิบัติที่ชลบุรี ได้พักอยู่ที่วัดช่องลม เป็นเวลาหลายเดือน ประชาชนที่นั่นได้ธรรมะ

กันมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านสมภาร ท่านก็ได้ธรรมะ ซึ่งท่านก็ได้ช่วย
ดำเนินการสอนต่อไป อาจารย์แม่ชีทองสุข และศิษย์เอกของท่านก็ได้
นมัสการลาท่านสมภารวัดช่องลม ไปสอนธรรมปฏิบัติที่วัดหนองตำลึง
ประมาณเดือนหนึ่งและต่อมาที่วัดหนองข้างคอกอีกเดือนหนึ่ง จากนั้น
อาจารย์แม่ชีเธียรกับอาจารย์ของท่านก็ได้เดินทางไปสอนธรรมปฏิบัติที่
ตำบลพนัส และจึงย้อนกลับไปช่วยท่านสมภารวัดช่องลม ที่จังหวัดชลบุรีใหม่
อีกเป็นเวลาหลายเดือน ก่อนเดินทางกลับมาราบนามัสการรายงานต่อหลวง
พ่อที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

หลังจากได้ธรรมกาย และได้เรียนธรรมสูงยิ่งขึ้น ท่านก็ตัดสินใจ
แน่วแน่ที่จะช่วยเผยแผ่วิชชาธรรมกายแก่สาธุชนทั่วไป และไม่คิดจะสึกกลับ
สู่เพศคฤหัสถ์อีกเลย ท่านได้เดินทางไปสอนธรรมปฏิบัติกับอาจารย์แม่ชีทองสุข
ตามคำสั่งของหลวงพ่อเรื่อยมา

สถานที่ต่างๆ ที่ท่านไปนั้นมีมากมาย เช่น ชลบุรี เชียงใหม่ อโยธยา
พิษณุโลก สระบุรี นครสวรรค์ ฯลฯ มีผู้ได้ธรรมะทั้งบรรพชิตและฆราวาสกัน
ในทุกจังหวัดและตำบลที่ได้ไปสอนนั้นเป็นที่น่าอนุโมทนาอย่างยิ่งที่นครสวรรค์
นี้เองได้มีผู้มีจิตศรัทธาขอให้ท่านสอนประจำอยู่ที่นั่นโดยสร้างสำนักปฏิบัติธรรม
ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยด้วย ที่ถนนดาวดิงส์ อ.เมือง จังหวัดนครสวรรค์ เมื่อท่าน

นำเรื่องไปเรียน
ปรึกษากับหลวงพ่
เรื่องจะอยู่ประจำที่
นครสวรรค์ หลวงพ่
ให้การสนับสนุนโดย
บอกว่า “อยู่ที่นั่นจะ
ดีเพราะมีญาติพี่น้อง
และพวกพ้องใน

แม่ชีทองสุขสอนธรรมกาย ณ วัดอุปคุต จ.เชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๙

อดีตชาติอยู่ที่นั่นมาก” ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงไปอยู่ประจำที่สำนักปฏิบัติธรรมที่จังหวัดนครสวรรค์เรื่อยมา

ทุกๆ ปีในงานกฐินของวัดปากน้ำ อาจารย์แม่ชีเอียรจะนำศิษยานุศิษย์ครั้งละ ๓๕ คัณธมาทอดกฐินเป็นประจำมิได้ขาด ท่านถือเป็นข้อปฏิบัติเรื่อยมา จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๕๒๑ ซึ่งท่านมีอายุได้ ๗๒ ปี ท่านได้ล้มป่วยเป็นโรคหัวใจและความดันสูง จึงได้เข้ามาพักรักษาตัว ณ วัดปากน้ำ เพราะการเดินทางไปรักษาตัวในโรงพยาบาลกระทำได้สะดวกกว่า ท่านจึงได้กลับเข้ามาประจำอยู่ที่วัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม ท่านยังมีความเมตตาและห่วงใยลูกศิษย์ทางนครสวรรค์ ดังนั้น ในระหว่างเข้าพรรษาท่านจะเดินทางไปประจำอยู่ที่สำนักปฏิบัติธรรมที่นครสวรรค์ และนำลูกศิษย์มาทอดกฐินที่วัดปากน้ำทุกปีเช่นเคย

ถึงแม้ท่านจะมีอายุมาก และมีโรคภัยเบียดเบียน ท่านก็ไม่เคยย่อท้อ ยังเมตตาสั่งสอนศิษยานุศิษย์เสมอมา ท่านเตือนผู้ปฏิบัติธรรมอยู่เสมอว่า “ขอให้ตั้งใจทำให้จริงๆ จังๆ แล้วจะพบของจริง” แม่ชีเอียรละสังขารไปเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๒๙ ด้วยอาการอันสงบ คงเหลือไว้แต่คุณธรรมความดีที่ได้สร้างไว้ เป็นต้นแบบแก่อนุชนรุ่นหลังสืบไป

